CAP 3 / Dumnezeu, dumnezeii şi extratereştrii

Pentru cât ar părea de lipsit de sens, acest titlu ascunde un adevăr pe care cei interesaţi să ţină în bezna omenirea, îl vor nega din răsputeri. Până acum am tot vorbit despre dumnezeul din astronava aşa că a venit vremea să şi documentez afirmaţiile anterioare. Nu va fi greu să fac acest lucru pentru că Biblia însăşi mă va ajuta. Una din învăţăturile religioase cele mai importante se referă la faptul că omul nu poate şi nu are voie să vadă chipul lui dumnezeu pentru că nu este vrednic să-şi vadă creatorul. Aceasta găselniţă are ca scop ascunderea neexistentei acestei superpotente stafii, ajutata 100% de faptul că aproape nimeni nu citeşte Biblia ca să vadă ce dracu' scrie în ea. Dacă turma de târâtori pe genunchi şi pe coate ar fi citit din curiozitate acesta carte, ar fi constatat că sunt oameni care nu numai că l-au văzut pe dumnezeu, dar au avut şi o serie de aventuri cu acest aşa-zis „spirit".

Aşa cum am spus până acum, dumnezeu împreună cu armatele lui de îngeri şi demoni sunt în realitate zeii care trăiau pe pământ împreună cu omul. În rândurile următoare va voi demonstra că dumnezeu are o legătură imensă cu zeii antichităţii, aşa cum ne spune Biblia, în care sunt sute de paragrafe care confirmă legătura lui cu aceşti zei. Înainte de a merge mai departe, am să fac câteva precizări care vă vor ajuta să înţelegeţi cât mai bine numele lor schimbate din Biblie. Zeii erau fiinţe care nu aparţineau pământului, dar care trăiau pe acest pământ împreună cu omul. Ei aveau un şef suprem, care în mituri are mereu nume diferite dar nu pentru că popoarele sau epocile diferite duceau la transformarea numelui lui, ci pentru că atunci când murea sau atunci când era învins în lupta de un alt zeu mai puternic, acela devenea stăpânul absolut al celor două lumi: cea a oamenilor şi cea a zeilor. Dacă elita ne învaţă de exemplu că Uranus era Jupiter sau Saturn sau Zeus, acest lucru ascunde în realitate faptul că şi ei mureau fiindcă nu erau nemuritori dar şi rangul pe care aceştia l-au avut. În cazul zeităţilor citate, fiecare din ei au fost la vremea lui şeful suprem al zeilor. Locul acestor zei a fost luat în Biblie de Dumnezeu. Zeii aveau şi ei mai multe popoare sau naţiuni dacă preferaţi, iar acestea erau conduse fiecare de către un zeu important al acelor comunităţi. De exemplu Anu era zeul suprem al sumerienilor care a avut doi fii: El sau Enlil şi Enki. Enlil era zeul cerului, iar Enki zeul pământului. Aceşti zei

care erau căpetenile supreme al diferitelor naţiuni de zei şi de oameni au căpătat în Biblie numele de dumnezei. Fiecare dumnezeu avea şi el căpetenii care îi conduceau poporul. Aceştia sunt îngerii, serafimii, cherubinii sau demonii din Biblie.

Aceste minţi sclipitoare care au clădit de secole doar minciuni, negativitate şi rău, au modificat corpul omului şi al fiinţelor pământene existente, autoproclamându-se „creatori". Omul de astăzi este cu adevărat opera lor, oglinda în care se uita că să vadă cât sunt de răi şi de egoişti. Acum cred că înţelegeţi mai bine de ce toată lumea antică era sclava zeilor, nicidecum pupători de lemne zugrăvite, cadavre mucezite sau craci în formă de cruci. Lumea ştiinţifică şi biserica nu vor să confirme acest lucru nu pentru că el nu este adevărat, ci pentru că dacă ar admite aşa ceva, atât doctrinele religioase cât şi marea lor „ştiinţa" ar dispărea ca un fum, de aceea le-au trecut la capitolul născociri SF.

La fel ca şi la oameni, zeii erau împărţiţi în cei care făceau voia zeului suprem şi cei care nu voiau să-i fie pe plac. Pentru a-l face pe om să accepte supremaţia lor, zeii au inventat fel de fel de capcane şi situaţii josnice ajutaţi de nimicitoarea lor tehnologie, fiindcă numai prin păcăleala şi minciuna puteau să scape de dezastrul pe care omul l-ar fi făcut pentru a distruge lumea lor de marionete, dar şi întreaga lor tehnologie dacă şi-ar fi dat seama de intenţiile lor rele.

Oştirea aceasta de „spirite" nu a locuit niciodată în cer fiindcă cerul nu era şi nu este casa lor, ci au locuit pe pământ. Minciuna aceasta ordinara în care ei sunt stăpânii cerului vine de la faptul că în acele vremuri ei puteau să zboare cu aparatura tehnologică. Acest lucru le dădea un fel de avantaj faţă de om, iar de aici s-a născut marea născocire a stăpânului cerului şi al pământului care îşi are reşedinţa în aer.

Ca să documentez încă o dată faptul că Biblia este o adaptare a textelor antice la viitoarea doctrina monoteistă dar şi ca dumnezeu nu era singur pe pământ ci era şeful suprem al dumnezelor şi al omului am ales o serie de paragrafe semnificative care confirmă ceea ce am spus.

Deutr 10/172 „... că dumnezeul tău este dumnezeul dumnezeilor", Ieşirea 20/3" ... să nu ai alţi dumnezei în afară de mine", Psalmii 81/1" Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare şi în mijlocul dumnezeilor va judeca", Psalmii 81/6 „dumnezei sunteţi şi toţi fii ai

celui preaînalt", Psalmii 95/4 „ca mare este dumnezeu... mai presus decât toţi dumnezeii", Psalmii 96/7 „în faţa lui sunt răstigniţi toţi dumnezeii", Deutronomul 32/17" au adus jertfe demonilor şi nu lui dumnezeu, unor dumnezei noi pe care nu i-au ştiut, care au venit de la vecinii lor şi pe care părinţii lor nu i-au cunoscut", Daniel 4/5" iar în cele din urmă s-a înfăţişat inaiantea mea Daniel al cărui nume este Baltazar după numele dumnezeului meu..."

Deci, când popii şi doctrina lor absurdă vă vor spune că dumnezeu este singurul şi unicul dumnezeu, să rânjiţi la ei precum căţeii la oală cu jumări. Dacă sunteţi curioşi, puteţi să căutaţi singuri în Biblie ca să vă convingeţi cum dumnezeu este liderul tuturor dumnezeilor. Dumnezeii nu sunt nici îngeri, nici serafimi, nici cherubini, ci conducători ai poporelor de zei. Este cam ca astăzi: fiecare stat are un preşedinte care se supune puterii supreme, adică Vaticanului.

În paragrafele următoare este subliniat încă o dată cine deţine puterea supremă atât asupra dumnezeilor cât şi asupra oamenilor, dar şi faptul că fiecare popor al oamenilor era stăpânit de câte un înger. Cu alte cuvinte îngerii sunt zei mai mici care erau căpeteniile popoarelor oamenilor. Ei dădeau socoteala dumnezeului care îi conducea, despre poporul peste care erau şefi. Deutronomul 10/17" Că Domnul Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor şi Stăpânul stăpânilor, Dumnezeu mare şi puternic şi minunat, Care nu caută la faţă, nici nu ia mită".

Deutronomul 32/8 „Când Cel Preaînalt a împărţit moştenire popoarelor, când a împărţit pe fiii lui Adam, atunci a statornicit hotarele neamurilor după numărul îngerilor lui Dumnezeu;

Deutronomul 6/4" Ascultă, Israele, Domnul Dumnezeul nostru este singurul Domn".

Daniel 2/47" Răspuns-a regele către Daniel şi a zis: „Cu adevărat că Dumnezeul vostru este Dumnezeul dumnezeilor şi Stăpânul regilor, descoperitorul tainelor, căci tu ai putut să descoperi această taină".

Judecătorii 2/11 – 13" Atunci fiii lui Israel au început a face rele înaintea ochilor Domnului şi s-au apucat să slujească baalilor; Au părăsit pe Domnul Dumnezeul părinţilor lor, Care îi scosese din pământul Egiptului şi s-au întors la alţi dumnezei, către dumnezeii popoarelor dimprejurul lor şi au început să se închine acelora şi au mâniat pe Domnul; Au părăsit pe Domnul şi au început a se închina lui

Baal şi Astartelor".

Dumnezeul acesta coleric al evreilor era înspăimântat la gândul că oamenii nu îl ascultă şi nu îl recunosc că stăpân absolut. Din acesta cauza intra mereu în crize de nebunie furibundă dacă aceştia treceau de partea celorlalţi zei, sau dumnezei. Zeul cu care era mereu în competiţie fiindcă omul îl iubea mai mult decât pe el, era Baal. Citat de 63 de ori în Biblie, ca o divinitate căruia poporul evreu îi rămâne mereu fidel, lui Baal îi este dedicat templul din Sichem.

Romanii 11/4" Dar ce-i spune dumnezeiescul răspuns? „Mi-am pus deoparte şapte mii de bărbaţi, care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal".

În Numerele 25/1 – 5 sunt menţionate femeile moabite care ademenesc poporul evreu să se îndepărteze de la cultul pentru dumnezeu, pentru a adera la cultul lui Baal-Peor.

În Cartea a treia a regilor 20/18 – 40 este specificat că prorocii lui Baal şi ai Aserei sunt cu sutele pe când cel al lui dumnezeu era doar Ilie. Ca de fiecare dată, cei care nu plăceau acestui dumnezeu asasin erau trecuţi în lumea eternă pentru că el deşi atotputernic, nu suferea concurenţă şi îi era frică de cei care îi făceau poporul să se îndepărteze de el. „Iar Ilie a zis lui Ahab: „Nu eu sunt cel ce aduce nenorocire peste Israel; ci tu şi casa tatălui tău, pentru că aţi părăsit poruncile Domnului şi mergeţi după baali. Trimite dar acum şi adună la mine în muntele Carmel tot Israelul, dimpreună cu cei patru sute cincizeci de proroci ai lui Baal şi cu cei patru sute de proroci ai Aşezei, care mănâncă la masa Izabelei"… Atunci s-a apropiat Ilie de tot poporul şi a zis: „Până când veţi şchiopăta de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, urmaţi Lui! Şi dacă este Baal, urmaţi aceluia". Poporul însă n-a răspuns nimic. Şi a zis Ilie către popor: „Proroc al Domnului am rămas numai eu singur, iar proroci ai lui Baal sunt patru sute cincizeci de oameni şi proroci ai Aşezei patru sute…"

Baal era o divinitate antică care a trăit înaintea zeului biblic Iehova sau al lui El-Enlil sumerian, din acesta cauza popoarele îl urmau. Evreii au împrumutat cultele şi cultura poporelor între care au trăit, astfel ei au preluat multe cunoştinţe ale egiptenilor, popor printre care au trăit mai bine de 400 de ani. Zeul taur era prezent în Egipt cu numele de Apis sau Boul Apis, iar în tot Orientul Mijlociu era considerat imaginea lui Baal şi a lui Yhwh, adică Iehova, dumnezeul Bibliei. În Canaan El (Enlil) este descris ca vechiul părinte al

oamenilor, iar imaginile sale ca zeul-taur sunt chemate în Biblie „vitei" făcând referire la Yhwh (Iehova).

Boul Apis al Egiptului

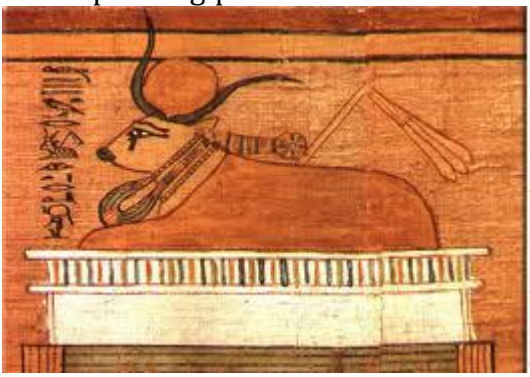

Ieşirea 32/1 – 5" Văzând însă poporul că Moise întârzie a se pogorî din munte, s-a adunat la Aaron şi i-a zis: „Scoală şi ne fă dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci cu omul acesta, cu Moise, care ne-a scos din ţara Egiptului, nu ştim ce s-a întâmplat". Iar Aaron le-a zis: „Scoateţi cerceii de aur din urechile femeilor voastre, ale feciorilor voştri şi ale fetelor voastre şi-i aduceţi la mine"... Luându-i din mâinile lor, i-a turnat în tipar şi a făcut din ei un viţel turnat şi l-a cioplit cu dalta. Iar ei au zis: „Iată, Israele, dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului! Văzând aceasta, Aaron a zidit înaintea lui un jertfelnic; şi a strigat Aaron şi a zis: „Mâine este sărbătoarea Domnului!"

Regele Ieroboam face doi viţei de aur în templele din Dan şi Betel, iar poporul li se închina, aşa cum au făcut şi în timpul lui Aaron, când viţelul reprezenta dumnezeul care i-a scos din Egipt. 3 Regi 12/25 – 33" „Şi sfătuindu-se, regele a făcut doi viţei de aur şi a zis poporului: „Nu trebuie să vă mai duceţi la Ierusalim; iată Israele dumnezeii tăi, care te-au scos din pământul Egiptului!" Şi a pus unul în Betel, iar pe celălalt în Dan".

Într-un text al culturii hugarit, Yhwh-Iehova, adică dumnezeul biblic, apare ca fiul zeului El (Enlil). Este un citat referitor la acest aspect şi în Geneză, atunci când Iacov a cumpărat de la tatăl lui Sichem o bucată de pământ unde şi-a pus cortul şi a ridicat un altar pentru dumnezeu cu numele El-Elohe-Israel. Elohe vine de la Eloah care

însemna divinitate cu pluralul Elohim care înseamnă divinităţi. În traducere al şi „El, divinitatea Israelului" Geneza 33/20" A înălţat acolo un jertfelnic şi i-a pus numele El-Elohe-Israel".

Asherah este citată de 6 ori în Biblie cu numele deaseră, cunoscută ca zeiţa creatoare a zeilor Elohim. Ea apare însă şi cu numele de Astarte de 43 de ori în Biblie. Este antică zeiţa Inanna-Ishtar botezată de greci Afrodita şi de romani Venus, care nu era zeiţa dragostei, aşa cum propovăduiesc textele mincinoaie ale grecilor, ci zeiţa sexului care se practică în vechime ca prostituţie sacră, uzanţa pe care o practicau şi evreii, dar care le-a fost interzisă. Deutronomul 23/17" Să nu fie desfrânată din fiicele lui Israel, nici desfrânat din fiii lui Israel".

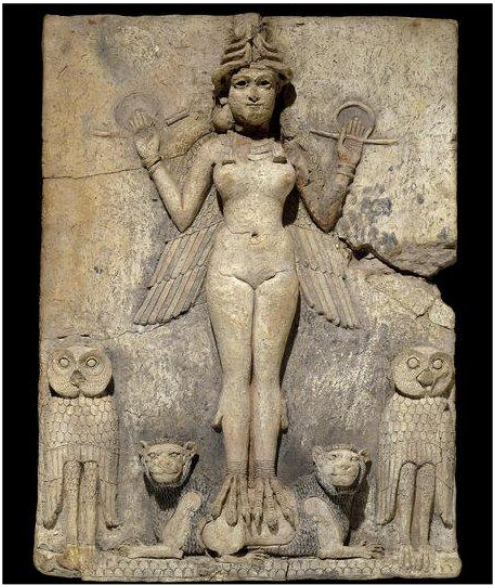

3 Regi 14/23 – 24" Căci şi aceştia şi-au făcut înălţimi, idoli şi Astarte, pe orice deal înalt şi sub orice copac umbros. Şi erau de asemenea şi sodomiţi în această tară, şi făceau toate ticăloşiile păgânilor, pe care Domnul îi gonise din faţa fiilor lui Israel".

3 Regi 15/12 – 13" Căci a izgonit pe desfrânaţi din ţară şi a îndepărtat toţi idolii pe care îi făcuseră părinţii lui... Ba a lipsit chiar pe mama lui, Ana, de numele de regină, pentru că ea făcuse un chip turnat Astartei. Aşa a sfărâmat Aşa chipul cel turnat al Astartei arzându-l pe prundul pârâului Chedron".

3 Regi 22/46" Şi rămăşiţa desfrânaţilor care mai rămăsese din

zilele tatălui său Aşa, a stârpit-o din ţară".

4 regi 23/7" Apoi au dărâmat casele de desfrâu care se aflau lângă templul Domnului, unde femeile ţineau veşminte pentru Astarte;

Astarte, alias Inanna, era însă venerata şi onorată de poporul evreu şi cu numele de Regina Cerului. Toate popoarele o venerau ca pe mama vieţii, iar în momentul când ei au încetat să o mai comemoreze răul, mizeria şi lipsurile au început să apară, motiv pentru care evreii, aşa cum am văzut, nu îl respectau şi nu îl ascultau deloc pe acest dumnezeu, decât de frică. În momentul în care locurile lor de cult pentru ea şi pentru ceilalţi zei antici au fost distruse, evreii sufereu şi nu erau de acord cu dumnezeul lui Avram, Isaac şi Iacov.

Ieremia7/17 – 18" Nu vezi tu ce fac ei prin cetăţile lui Iuda şi pe uliţele Ierusalimului? Copiii adună lemne, iar părinţii aţâţă focul şi femeile frământă aluatul ca să facă turte pentru zeiţa cerului şi să săvârşească turnări în cinstea altor dumnezei, ca să mă rănească pe Mine".

Ieremia 44/17 – 19" Dar vom face tot ce am făgăduit cu gura noastră, vom tămâia pe zeiţa cerului şi vom săvârşi pentru ea jertfe cu turnare, cum am mai făcut şi noi şi părinţii noştri, regii noştri şi mai-marii noştri în cetăţile lui Iuda şi pe uliţele Ierusalimului, că atunci eram sătui şi fericiţi şi n-am văzut nenorociri. Iar de când am încetat de a mai tămâia pe zeiţa cerului şi a-i săvârşi jertfe cu turnare, suferim toate lipsurile şi pierim de sabie şi de foame". Şi femeile au adăugat: „Când tămâiam noi zeiţa cerului şi-i săvârşeam jertfe cu turnare, oare fără ştirea bărbaţilor noştri îi făceam noi turte cu chipul ei şi-i săvârşeam jertfe cu turnare?"

4 Regi 23/4 – 5, 13, 20 Apoi regele Iosia a poruncit lui Hilchia arhiereul, preoţilor de mâna a doua şi celor ce stăteau de strajă la prag, să scoată din templul Domnului toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte şi pentru toată oştirea cerului şi să le ardă afară din Ierusalim, în valea Chedronului, iar cenuşa lor să o ducă la Betel. A izgonit după aceea pe preoţii idolilor pe care-i puseseră regii Iudei, ca să facă tămâieri pe înălţimi, în cetăţile Iudei şi în împrejurimile Ierusalimului, şi care tămâiau pe Baal, soarele, luna, stelele şi toată oştirea cerului… Apoi au dărâmat casele de desfrâu care se aflau lângă templul Domnului, unde femeile ţineau veşminte pentru Astarte;… Apoi a spurcat regele cele două înălţimi din faţa Ierusalimului, din dreapta Muntelui Măslinilor, pe care le făcuse Solomon, regele lui

Israel, pentru Astarte, idolul Sidonului, pentru Chemoş, idolul Moabului, şi pentru Milcom, idolul Amoniţilor… Şi ajunghiat pe jertfelnice pe toţi preoţii înălţimilor care erau acolo; a ars oase omeneşti pe jertfelnice şi apoi s-a întors în Ierusalim".

Eiii, şi acum să vorbim despre un lucru extrem de interesant pe care Biblia îl relatează despre acest spirit şi despre fii săi. Geneza 6/1 – 2, 4" Iar după ce au început a se înmulţi oamenii pe pământ şi li s-au născut fiice, Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, şi-au ales dintre ele soţii, care pe cine a voit… În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriaşi, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor şi acestea începuseră a le naşte fii: aceştia sunt vestiţii viteji din vechime".

Paragraful acesta preluat din „Scrierile lui Enoch" are o valoare fără margini pentru că este singurul care demonstrează câteva lucruri uimitoare. 1) Fii aceştia ai lui dumnezeu nu erau spirite, stafii, aşa cum vrea doctrina religioasă, ci persoane în carne şi oase, care îşi alegeau fiice ale oamenilor cu care întreţineau raporturi sexuale în urma cărora acestea aveau copii. Aceşti copii erau fiinţe deosebite, aşa cum ne spune Enoch mai departe, pentru că ei nu erau nicidecum eroii antichităţii ci nişte demenţi de mărimi infernale care îşi mâncau părinţii şi tot ce întâlneau. 2) Aceşti hibrizi care s-au dovedit o tragică încrucişare dintre două rase diferite, sunt numiţi în legende semizei datorită faptului că erau produsul unui pământean cu un extraterestru. 3) În acea vreme pe pământ trăiau uriaşii care erau de fapt oamenii puri. Ei erau adevăraţii eroi ai antichităţii, nicidecum aceşti giganţi demenţi din cauza căruia armata de zei plănuieşte să innece toată creaţia cu apele marelui diluviu.

Acum, o să vă demonstrez încă o dată ca acest spirit este de fapt o persoană în carne şi oase, aşa cum sunt de fapt şi cei numiţi îngeri sau demoni. Vedeţi voi dragi cititori, nimeni nu poate să se manifeste în acesta lume a pământenilor dacă nu se întrupează, dacă nu are un corp cu care să se îmbrace ca să poată fi văzut. Am auzit pe mulţi spunând că dumnezeu se manifesta prin oameni, în sensul că cel care se roagă pentru ceva, va fi ajutat de dumnezeu printr-un om care îl va ajuta. Sanki. Oiţelor, o să vă spun un secret: să ştiţi că nici omul dacă nu s-ar întrupa nu l-ar vredea nimeni pentru că şi el este suflet etern care în acesta lume trebuie să aibă un corp pentru a se manifesta, altfel nu poate veni aici. Toţi omiteţi un lucru esenţial: toate aceste entităţi se

manifesta prin om. Dumnezeu se manifesta prin om dar şi demonii se manifesta prin om, iar aceştia sunt cei care se fac văzuţi cel mai mult şi cel mai bine… o să revin la acesta temă foarte importantă. Acum să analizăm un pic cum în acele timpuri toate aceste spirite erau întrupate nu în corpul omului ca astăzi, ci în propriul corp.

Primul care l-a văzut şi l-a cunoscut pe dumnezeu în carne şi oase este Adam care trăia în grădina Edenului împreună cu el şi cu îngerii săi. În cartea Facerii citim 3/8 „Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam şi femeia lui de faţa Domnului Dumnezeu printre pomii raiului. Şi a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam şi i-a zis: „Adame, unde eşti?" Răspuns-a acesta: „Am auzit glasul Tău în rai şi m-am temut, căci sunt gol, şi m-am ascuns". Şi i-a zis Dumnezeu: „Cine ţi-a spus că eşti gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci?"

În acest verset dumnezeu nu este un spirit, ba din contră, este o persoană care se relaxează plimbându-se printre arbori, iar zgomotul paşilor săi se auzea foarte clar, motiv care provoacă panica creaturilor sale care se ascund de el fiindcă realizează că sunt nude. Dumnezeu nu este atotştiutor pentru că nu ştie unde sunt fiinţele de el create aşa cum nu ştie nici ca oamenii şi-au dat seama că sunt goi, pentru că în paragraful următor îi întreabă cine le-a spus că sunt goi. Atunci când conversezi cu alte persoane, când te plimbi şi când paşii tăi fac zgomot înseamnă ca aceste manifestări sunt specifice persoanelor materiale, pentru că este imposibil să auzi paşii şi glasul unui spirit. Faptul că dumnezeu îi întreabă unde sunt, atesta neştiinţa acestui spirit care vrea să ne facă să credem că este atotştiutor. Întrebările se fac de obicei atunci când nu ştii ceva, când vrei să înţelegi şi să vorbeşti mai mult despre lucruri de care nu ai habar. Ca o confirmare a ceea ce spun este faptul că el habar nu avea ca omul şi-a dat seama că este nud şi nici nu ştia că a mâncat din fructele pomului prohibit, dar presupune acest lucru fiindcă spune: „nu cumva ai mâncat din pomul din care ţi-am poruncit să nu mănânci?"

O altă persoană care l-a văzut pe dumnezeu şi care a stat cu el pentru a fi instruit este Enoch, al şaptelea patriarh biblic. Facerea 5/22 – 24" Şi a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după naşterea lui Matusalem, două sute de ani şi i s-au născut fii şi fiice. Iar de toate, zilele lui Enoh au fost trei sute şaizeci şi cinci de ani. Şi a plăcut Enoh

lui Dumnezeu şi apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu". Enoch a fost iniziat, ajutat şi răpit de dumnezeu în ceruri unde trebuia să trăiască cu el în carele sale de foc pentru a vedea câte opere măreţe a făcut pe pământ, aşa cum relatează în cărţile sale. Cărţile scrise de Enoch şi găsite la Marea Moartă atesta un înalt grad de cunoştinţe al acestui om care povesteşte în prima persoană despre modul în care a avut acces la aceste informaţii pe care i le-au dat dumnezeu şi îngerii săi, purtându-l în călătorii spaţiale pentru a-i dezvălui nenumărate secrete care trebuiau scrise şi lăsate posterităţii. În cărţile sale considerate de biserica apocrife, care erau în număr de 365, aşa cum a lăsat el însuşi scris, povesteşte despre giganţi, despre călătorii spaziale, despre minunăţiile pământului, despre astrologie, despre cum îngeri monstruoşi manevrează strane maşinării care arunca ploaia şi vântul pe pământ (HAARP antic), despre nişte locuri misterioase în care se găsesc bogaţii fără margini, despre fii aceştia ai lui dumnezeu care s-au unit cu femeile oamenilor pentru a da la lumina fiinţe cu malformaţii genetice înfiorătoare, despre Noe şi despre marele diluviu şi multe altele.

Alte persoane care au stat faţă în faţă cu dumnezeu sunt fii lui Adam care au beneficiat de prietenia lui dumnezeu care le vorbea în prima persoană. Cei doi fii ai lui Adam merg la dumnezeu ca să îi prezinte ofrandele muncii lor dar dumnezeu, care era adeptul sacrificiilor şi ritualurilor sângeroase prefera cadavrele animalelor pe care i le oferă Abel, astfel încât bietul Cain rămâne tare supărat: Facerea 4/6 „Şi atunci i-a zis dumnezeu" pentru ce te-ai întristat şi pentru ce s-a posomorât fata ta?" Această alegere nedreaptă face să încolţească în mintea lui Cain dorinţa răzbunării, astfel încât el îşi ucide fratele Facerea 4/9 „Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: „Unde este Abel, fratele tău?" Iar el a răspuns: „Nu ştiu! Au doară eu sunt păzitorul fratelui meu?". Datorită acestui gest necugetat Cain pleacă departe de dumnezeu. Facerea 4/16 „şi s-a dus Cain de la faţa lui dumnezeu şi a locuit în ţinutul Nod, la răsărit de Eden".

Noe este un alt om ales de dumnezeu cu care acesta a avut o legătură specială. Dumnezeu îl avertizează de potop, îi dă proiectul după care trebuie să construiască arcă, îl sfătuieşte ce flora şi fauna trebuie să ia cu el pentru a o salva de furia apelor, îl ajuta să facă aceasta seletie artificială a vieţii care trebuia menţinută după potop, îi protejează familia cu care acesta trebuia să plece atunci când dezastrul

va începe, se asigura că arca este închisă bine, pentru că el însuşi închide acoperişul când pleacă. Facerea 7/16" Şi a închis Domnul Dumnezeu corabia pe din afară". Sarcina pe care a avut-o Noe era una dintre cele mai importante din moment ce dumnezeu în persoană s-a preocupat de încărcarea şi închiderea arcai. Facerea 8/13 „Iar în anul şase sute unu al vieţii lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperişul corăbiei şi a privit, şi iată se zbicise faţa pământului". Şi în acest caz, faţa lui dumnezeu a fost văzută de bunul său prieten Noe, care trebuia să aibă grijă de laboratorul său genetic, pentru care lucraseră împreună cu mult înainte de venirea apelor, dar pe care nici măcar marea potenta universală nu a fost în stare să le oprească.

Avram este un alt patriarh biblic care a beneficiat de atenţiile lui dumnezeu în prima persoană. Avram, ca şi ceilalţi înaintaşi ai săi, îl cunoştea bine pe dumnezeu pentru că lui i-a fost făcută promisiunea pentru pământul sfânt. Să încercăm să vedem ce legătură directă avea Avram cu dumnezeul său. Facerea 18/2 – 8" Dumnezeu i s-a arătat iarăşi lui Avraam într-o zi de amiază când şedea la uşa cortului său. Atunci ridicându-şi ochii săi, a privit şi iată trei Oameni stăteau înaintea lui; şi cum l-a văzut, a alergat din pragul cortului său în întâmpinarea lor şi s-a închinat până la pământ. Apoi a zis: „Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău! Se va aduce apă să vă spălaţi picioarele şi să vă odihniţi sub acest copac. Şi voi aduce pâine şi veţi mânca, apoi Vă veţi duce în drumul Vostru, întrucât treceţi pe la robul Vostru!" Zis-au Aceia: „Fă, precum ai zis!" După aceea a alergat Avraam în cort la Sarra şi i-a zis: „Frământă degrabă trei măsuri de făină bună şi fă azime!" Apoi Avraam a dat fuga la cireadă, a luat un viţel tânăr şi gras şi l-a dat slugii, care l-a gătit degrabă. Şi a luat Avraam unt, lapte şi viţelul cel gătit şi le-a pus înaintea lor şi pe când Ei mâncau a stat şi el alături de Ei sub copac".

Frumoasă povestea aceasta, pentru că ar putea să fie adevărat că un spirit poate să ia înfăţişarea de om, dar ce nevoie ar avea ca să-şi spele picioarele, să mănânce şi să doarmă pentru că e obosit? Aţi văzut cum spiritele materializate îşi sapala picioarele, beau lapte şi mănâncă friptura de viţel?? Se prezintă în faţa lui Avraam că nişte oameni obosiţi şi sfârşiţi de drum lung, morţi de foame şi de sete şi apoi trebuie să credem că sunt potenta universală? Mă laşi?? Dar ce este interesant în acesta povestire e faptul că omul recunoaşte de departe

aceste creaturi care nu aparţin pământului, dar pe care trebuie să le servesca imediat. Ce dracu' aveau aşa de straniu în ele de erau imediat recunoscute??? Pe lângă faptul că Avram trebuia să le dea ceea ce avea mai bun, recunoaşte că el este robul acestora. Acesta poziţie de rob, de sclav faţă de stăpân este de fapt uzanţa din care se trage astăzi poziţia de îngenuncheaţi a creştinilor. În acele vremuri omul era robul zeilor aşa cum astăzi este tot robul lor numai ca aceşti robi adormiţi considera acesta poziţie umilianta conduita spirituală.

De aici încolo însă, vine o parte tare frumoasă. Îngerii care l-au însoţit pe dumnezeu la Avraam trebuiau să studieze oraşele Sodoma şi Gomora. Facerea 18/16 – 17, 20 – 22", S-au sculat Oamenii aceia de acolo şi S-au îndreptat spre Sodoma şi Gomora şi s-a dus şi Avraam cu Ei, ca să-l petreacă. Domnul însă a zis: „Tăinui-voi Eu oare de Avraam, sluga Mea, ceea ce voiesc să fac?... Zis-a deci Domnul: „Strigarea Sodomei şi a Gomorei e mare şi păcatul lor cumplit de greu. Pogorî-Mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat aşa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să ştiu". De acolo doi din Oamenii aceia, plecând, S-au îndreptat spre Sodomă, în vreme ce Avraam stătea încă înaintea Domnului". Este interesant cum marea „potenta" universală care nu avea habar ne nimic, trebuie să meargă ca să vadă cu ochii lui ceea ce se întâmplă între zidurile celor două cetăţi, în loc să ştie aceste lucruri fără să facă acest efort, aşa cum se laudă în faţa omenirii.

Acum vine o parte foarte drăguţă Facerea 19/1 – 10" Cei doi îngeri au ajuns la Sodoma seara, iar Lot şedea la poarta Sodomei. Şi văzându-l, Lot s-a sculat înaintea lor şi s-a plecat cu faţa până la pământ. Şi a zis: „Stăpânii mei, abateţi-vă pe la casa slugii Voastre, ca să rămâneţi acolo; spălaţi-Vă picioarele, iar dimineaţă, sculându-Vă, Vă veţi duce în drumul Vostru". Ei însă au zis: „Nu, ci vom rămâne în uliţă". Iar el I-a rugat stăruitor şi S-au abătut la el şi au intrat în casa lui. Atunci el Le-a gătit mâncare, Le-a copt azime şi au mâncat. Dar mai înainte de a. Se culca Ei, sodomenii, locuitorii cetăţii Sodomă, tot poporul din toate marginile; de la tânăr până la bătrân, au înconjurat casă, şi au chemat afară pe Lot şi au zis către el: „Unde sunt Oamenii, Care au intrat să mâie la tine? Scoate-l ca să-l cunoaştem!" Şi a ieşit Lot la ei dinaintea uşii şi, închizând uşa după dânsul, A zis către ei: „Nu, fraţii mei, să nu faceţi niciun rău. Am eu două fete, care n-au cunoscut încă bărbat; mai degrabă vi le scot pe acelea, să faceţi cu ele ce veţi

vrea, numai Oamenilor acelora să nu le faceţi nimic, de vreme ce au intrat Ei sub acoperişul casei mele!" Iar ei au zis către el: „Pleacă de aici! Eşti un venetic şi acum faci pe judecătorul? Mai rău decât Acelora îţi vom face!" Şi repezindu-se spre Lot, se apropiară să spargă uşa. Atunci Oamenii aceia, care găzduiau în casa lui Lot, întinzându-şi mâinile, au tras pe Lot în casă la Ei şi au încuiat uşa;

Deci încă o dată oamenii – îngeri trebuiau să îşi spele picioarele să mănânce şi să doarmă în timp ce sclavul om le îndeplinea dorinţele. Cetăţile Sodoma şi Gomora aşa cum le descrie biblia sunt cunoscute pentru fărădelegile oamenilor care practicau prostituţia şi sodomia dar de aici până a ajunge să ceară să se culce cu nişte spirite materializate aşa cum sunt îngerii domnului mi se pare de neconceput, pentru că acest lucru este posibil numai în cazul în care acei îngeri erau de fapt oameni în carne şi oase ca şi ei. Faptul că oamenii doreau să îi sodomizeze pe îngerii lui dumnezeu este o mărturie clară că nu îi înghiţeau, ba mai mult, îl considerau pe Lot un trădător care în loc să stea de partea omului a trecut de partea acestor zei care veniseră să le distrugă cetatea. Lot ţinea atât de mult la ei, încât este capabil să îşi dea cu propriile mâini fiicele virgine pe mâna semnilor săi, pentru a fi abuzate decât să îi trădeze pe aceşti războinici ai lui dumnezeu. Dacă mai credeţi încă ca cele două cetăţi au fost distruse pentru că oamenii aveau aceste obiceiuri, greşiţi foarte mult pentru că prostituţia şi sodomia a fost practicată din cele mai vechi timpuri, iar dumnezeu nu a fost împotriva acestor uzanţe. Aceste practici erau normale în acele timpuri când bărbatul avea zeci de soţii şi sute de concubine care nu erau deloc fidele doar unui singur om decât în momentul în care familia era de rang înalt. Acest lucru era important fiindcă cel care moştenea tronul era fiul legitim al regelui cu cea pe care o proclama regina. Un exemplu în care ni se povesteşte cum femeile se puteau prostitua la porţile cetăţilor este dat de prima prostituată biblică care a fost nora lui Giuda, capul tribului din care se trage Cristos. Ea îşi pune valul pe cap ca să nu i se vadă faţa şi merge la porţile cetăţii unde aştepta, ca orice prostituată, pe socrul sau Giuda, cu care dorea să facă sex pentru a rămâne însărcinată.

Iată cum oamenii aleşi îl văd pe dumnezeu şi pe îngerii săi materializaţi în carne şi oase. Aceştia au nevoie de apă să se spele, de mâncare, de un pat ca să doarmă dar mai presus de toate, au nevoie de sclavi, aşa cum Lot se defineşte în faţa lor. Pentru ei Lot face orice şi nu

se dă în lături să îşi lase propriile fiice sodomizate de săteni decât să îi dea pe aceşti „îngeri" pe mâna poporului. Încă o dată vedem că aceşti îngeri nu prea erau aşa de puternici din moment ce în loc să se apere singuri îl lasa pe Lot, un muritor, să îi apre. Aceste fiinţe sunt particulare pentru că sunt recunoscute încă din depărtare ca persoane care nu aparţin pământului dar nu pentru că erau spirite, fiindcă acestea nu au nevoie de lucrurile lumeşti, ci pentru că mutrele lor nu aveau nimic omenesc în ele, ci animalic, aşa cum sunt desenate, descrise, surprinse aceste fiinţe de către toată lumea antichităţii şi aşa cum ştim că arătau zeii antichităţii numiţi astăzi extratereştrii.

Un alt personaj biblic care de data aceasta s-a lupta cu dumnezeu toată noaptea fără să fie biruit de acesta este Iacov, fiul sui Isaac. Facerea 32/25" Iacob a rămas singur şi un om s-a luptat cu el până la revarstul zorilor. Văzând că nu îl poate birui l-a apucat de coapsa şi i-a smuls-o. Văzând că nu scapa i-a zis: „lasă-mă să plec că s-au ivit zorile. Iacov îi răspunde: nu te las până nu mă vei binecuvânta. Şi l-a întrebat acela care îţi este numele? Iacov… şi a pus Iacov nume locului acela Penuel „căci a zis „am văzut pe dumnezeu faţă în faţă şi mântuit a fost sufletul meu… soarele a răsărit şi Iacov şchiopăta de un picior". Această povestire poate doar să ne facă să ne minunăm pentru că un muritor ca Iacov se lupta o noapte întreagă cu dumnezeul universal şi e mai puternic decât el. Ba mai mult, divinitatea îl roagă să-i dea drumul că se revărsa de ziuă. Păi e posibil ca un muritor să fie mai puternic decât un spirit care este creatorul universului şi să-l învingă? E posibil ca marele atotcunoscător să nu ştie cum îl cheamă pe cel cu care s-a luptat o noapte întreaga şi din ghearele căruia nu a putut să scape până nu l-a rugat să îi dea drumul?? Deci şi aici, ca în oricare mit al antichităţii, omul ne apare mereu mult mai puternic decât divinitatea, curios, curajos, puternic. Omul nu a avut niciodată frică de aceste fiinţe, ci de tehnologia lor balistica care a distrus întotdeauna viaţa.

Un alt patriarh iubit de dumnezeu este Moise care are o legătură deosebită cu el. În Ieşirea 33/11 vedem că „Domnul grăia cu Moise faţă în faţă aşa cum cineva grăieşte cu prietenul lui", iar în Ieşirea 33/29" Moise nu ştia că fata să strălucea pentru că a vorbit cu dumnezeu". Moise a primit tăbliţele cu legile scrise chiar de dumnezeu pe muntele Sinai. Tot de la el primeşte instrucţiuni ca să construiască cortul în care va fi pusă arca şi tot el i-a spus cum trebuie să îşi facă preoţii

hainele speciale cu care trebuiau să se îmbrace când o manevrau. El putea să se urce pe munte să vorbesca cu dumnezeul lui chiar şi câte 40 de zile pentru a primi învăţăminte şi instrucţiuni.

Elia este un alt personaj iubit de dumnezeu în aşa măsură încât i-a fost dată nemurirea, zic ei. El a fost răpit în timp ce mergea cu Elisei pe drum, chiar de dumnezeu care a venit într-un car de foc cu care l-a dus în cer. 4 Regii 2/11" Pe când mergeau ei aşa pe drum şi grăiau, deodată s-a ivit un car şi cai de foc şi, despărţindu-i pe unul de altul, a ridicat pe Ilie în vârtej de vânt la cer".

În cartea lui Tobit se vorbeşte despre îngerul Rafael care îl însoţeşte pe Tobie, fiul lui Tobit într-o călătorie. Aceştia merg împreună la drum lung, mănâncă împreună, dorm împreună, dar când călătoria se sfârşeşte Rafael îi spune că el este un înger care a fost trimis de dumnezeu să îl însoţească şi ca: Tobit 12/19" În toate zilele am fost văzut de voi, dar eu n-am mâncat nici n-am băut, ci numai ochilor voştri s-a părut aceasta". Cum ceea ce aţi văzut era doar aparentă? Deci te văd cum bagi în tine, cum farfuria se goleşte, şi apoi îmi spui că am avut o iluzie optică? Păi, poate şi toată această mascaradă a existenţei unei super potente universale este tot o aparentă ca să ţină cu capul în jos şi fundul în sus milioane de oi fără minte, fiindcă cu siguranţă în această poziţie „strategică" nu ai cum să vezi nici adevărul, nici lumina.

Dacă încă nu sunteţi convinşi că dumnezeu este o persoană în carne şi oase va mai dau câteva exemple interesante". Du-te şi spune-i lui David servitorul meu: nu o să fii tu cel care o să-mi construiască casa în care voi locui. Într-adevăr nu am mai locuit într-o casă din din ziua în care l-am scos pe Israel din Egipt şi până azi. Am intrat dintr-un cort în altul şi dintr-o casă în alta". Vedeţi, el recunoaşte că era un dumnezeu fugar care nu mai putea să locuiască în palatul său, de aceea a plecat cu Avram ca să distrugă pământul zeilor. Dar să vedem o altă mărturie în care ne dăm seama că dumnezeu este o persoană în carne şi oase. Deutr 23/13 – 14" Ai să ai un loc în afara taberei unde te vei duce afară. În bagajul tău vei avea o lopată cu care vei săpa când vei merge să faci nevoile tale şi vei acoperi escrementele tale. Pentru că domnul se mişca în mijlocul taberei tale ca să te protejeze şi ca să-ţi dea duşmanii în putere". Aţi văzut sărmanul spirit? I-a învăţat o bună regulă de igienă dar numai pentru că îi era frică să nu calce el în căcat când se mişca prin tabără.

Din aceste rânduri nu este greu să vă daţi seama încă o dată despre felul în care, nu ceea ce scrie Biblia este crezut şi ştiut, ci ceea ce clerul şi tradiţia orală povesteşte omului, pentru că dacă creştinopatii ar citi cu adevărat Biblia, ar deveni necredincioşi de dimineaţă până seară după o viaţă de feştanii, îngenuncheri, molitfe, acatiste şi alte găselniţe popeşti. Cei care vor citi cu mintea deschisă ceea ce am scris, îşi vor da seama fără greutate ca tot ceea ce ştiau este o minciună colosală faţă de adevărul pe care îl ai sub ochi dar pe care nu îl vezi de nas, pentru că dumnezeu, dumnezeii, îngerii şi toată ceata de spirite sunt persoane în carne şi oase aşa cum erau şi zeii. Dumnezeu este capul, şeful lor, iar toţi sunt descrişi ca fiind umanoizi care au aceleaşi sentimente şi nevoi ca şi oamenii. Omul a fost mereu servitorul lor şi îi temea pentru cunoştinţele lor evoluate în tehnologie balistică. Toate aceste fiinţe erau mereu recunoscute de departe ca persoane care nu aparţineau pământului, ci cerului datorită aspectului lor particular în raport cu fiinţele umane. Cu alte cuvinte erau atât de frumoşi încât te apuca tremuriciul pentru că dumnezeu, dumnezeii, îngerii, serafinii, cherubinii, diavolii şi zeii de ieri, sunt extratereştrii de astăzi.

Gabriela Dobrescu – „Biblia, cartea extratereştrilor”.